

SCÂNTEI GALBENE

pagina tineretului

Nr 17, Noiembrie 2019

(supliment PLUMB)

Mara Paraschiv

(profesoară)

1. Caradașca

(din volumul în pregătire,
Întâmplări mărunte)

Căldură mare. Fierbe apa la soare. Grădina e obosită. Nicio pală de vânt. Natura pare moartă. Amortită. Cerul e prea albastru. Liniștea e prea liniștită. Dogoarea e prea dogoritoare. Nu stii unde să te ascunzi. Cauți umbra cea mai deasă. O găsești ori nu, ochii o caută cu disperare. O picătură...o picătură de ploaie, ar liniști căldura de cuptor! Privesc cerul. Nicio speranță. Salvarea e tot la streășina casei.

Pe așa o vreme, nimeni nu bănuiește ce se întâmplă prin firele de iarbă. Departe de ochii lumii. Câtă viață... agitație... îngrijorare...!

Gâze singuratică ori în grupuri se adună în roiuri, în disperarea de a descoperi o picătură de apă. Iată și o caradașcă. Tare grăbită, doar, doar va găsi un strop de apă.

Se strecoară, cu prudență, pe sub ierburi, escaladează tulpinile mai groase... nu se oprește nicio clipă. Privește hotărâtă înainte. Numai înainte.

-E imposibil să nu găsesc un strop de apă, cât de mic, mi-e atât de sete, iar grădina asta-i atât de mare...! își spunea Ea încurajându-se.

Deodată, când nu se aștepta, în fața ei apăru un butoi, galben, din plastic.

Pe vreme de secetă îl puneam la streășina casei, din prudență, sub ulucul de scurgere. Adunam în el, fie apa de ploaie ce se prelingea pe țigla de pe acoperișul casei, fie scurgerile din roua depusă înspre dimineață. Cum ploile erau foarte rare, îl lăsam permanent acolo, la streășină, ca să nu pierd o ploaie neanunțată și să fiu păgubită de o eventuală rezervă de apă, care mi-ar fi prins bine la nevoie.

Culoarea galben, probabil, că i-a atras atenția

personajului nostru. Fără să mai stea pe gânduri, Caradașca își luă zborul spre obiectivul descoperit și ateriză pe burta butoiului. Când îi simți răcoarea, se opri în loc.

-Cred că am găsit ceea ce caut. Ura! Sunt

salvată! Timpul, foarte prețios, nu lasă loc de amânare. Cu siguranță butoiul nu poate fi gol. Ar fi cazul să mă grăbesc!

Setea o impingea ca o magie. Își desfăcu piciorușele, își potrivi antenele spre înainte, și începu urcușul spre marginea de sus a butoiului, galben, din plastic. Când atinse ținta propusă, se opri într-o exclamație:

-Doamne, ce de apă! și eu muream de sete! Repede, fetițo! Hai dă-ți drumul! Ce mai stai? se îndemna ea cu mare bucurie.

Alunecă ușor în jos, pâna la pelicula apei. Cu toate că nu mai fusese într-o apă atât de mare, își puse repede piciorușele la treabă, reușind să se mențină la suprafață. Mai întâi se răcori bine, înghiți pe săturate, apoi își spală aripile de praf.

-Gata! A sosit ora de plecare! Trebuie să-mi potrivesc cleștii. Hai, hotărăște-te odată! Nu mai sta, e destul de târziu, nu o să mai nimerești casa! își continua ea monologul.

Încercă să se ridice. Aripile ude, acum erau mai grele... piciorușele nu se mai mișcau cu ușurință, ca înainte. Încercă încă o dată... de mai multe ori. Nu avea putere să se desprindă. Să se ridice deasupra apei și pace.

-Ce mă fac? Ce mă fac? laca, mi-am găsit năpasta. O să mor aici singură. Nu o să știe nimeni ce mi s-a întâmplat. Vai, vai mie!

Tocmai atunci, eu mă duceam la butoi să iau puțină apă, ca să spăl șosetele lincăi. Le murdărise, alergând după cățelușă Alia, prin iarba plină de praf și începu să smiorcăie nervoasă. Când ajung, ce-mi văd ochii? Un gândac mare, de culoare violet-brun (maroniu), se zbătea la suprafața apei. M-am uitat cu atenție:

-Pare a fi o caradașcă, sărăcuța de ea! Cum o fi căzut în apa din butoi? m-am întrebat. Privind-o mai bine, mi-am dat seama că este în mare pericol. Trebuie s-o salvez, altfel se ineacă, ar fi mare păcat! Cine știe prin ce a trecut până a ajuns aici, în butoi?

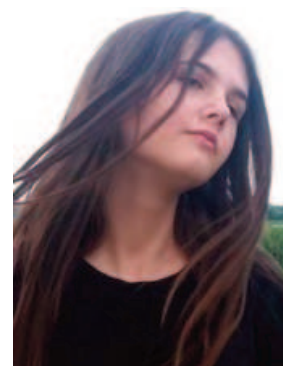
Am rupt repede o frunză, mai lată, de patlagină, am împins-o încet sub ea. Am strâns frunza, ca pe o batistă, cu grijă să n-o scap. Am ridicat-o cu mare atenție și am dus-o în apropierea unui smoc de iarbă, vorbindu-i ca unui prieten drag:

-De data asta ai scăpat. Vezi, să nu o mai pățești altă dată! Ar fi bine să nu mai pleci, așa, singură, mai ales când nu cunoști drumul! De aici încolo să fii atentă cum o să te descurci! O să mai vin să văd dacă ești bine. Ai grijă de tine!

*

O bună bucată de timp a stat nemișcată. După sperietura prin care trecuse, avea, probabil, nevoie de odihnă. O urmăream cu duioșie, ca pe o ființă dragă, aflată într-o mare încurcătură. Voiam să reziste, după ce a trecut printr-o probă atât de grea. Ar fi fost păcat să-și piardă bucuria pe care o avusesese la început!

(Continuare în pag. 3)

Dana Zetu

Fațadă

Michelangelo îi pune pe ai săi
Să scaneze pereți bătrâni cu riduri
până când vedeau Ceva,
Ceva ce se arată și pe fațada de la Litere -
dacă dai la o parte sutele de gardieni
ce mărșăluiesc în ritm de 5togo,
care sprijină zidul în schimburi
de câte două țigări,

-se văd

cutele adânci ale pielii unui bebeluș născut bătrân,
universitatea,

încurajat să fie cu #rezist pictat naiv
pe genunchii lui;

-se vede un prezent imens în care
parcă nu mai încap atâția studenți
ce stau la coadă toată pauza pentru lift,
prezent căruia matematica îi respiră în ceafă
dar fără nicio putere asupra lui (în sfârșit),
prezent siamez cu globul pământesc
dar paralel cu lumea noastră,
prezent de-ar fi fost și Michelangelo la cursul de
sintaxă ar fi spus

„mai bine încercam la arhitectură”.

Creier

O pasăre în zbor nu e clișeu
Dacă ea zboară în capul meu
pe cerul meu

cu aripi pe care i le-am dat
tot eu,

un zeu

al ei

și ea

e templul meu

Pentru că eu

n-aș fi decât un muritor

fără pasărea în zbor din capul meu.

SIBIANA MIRELA ANTOCHE (BRĂILA)

Ochii de marmură

mă privești tăcută
într-un colț
așteptând
să curgă
amurgul pe tine

e seară...
te-ai plictisit de-atâta așteptare
o pornești din loc spre țărnul
oglindit de soare
cu razele-i roșii ca focul

ești tristă...
mă cauți cu privirea prin nisip
printre scoicile goale
prin maluri de stâncă
sunt departe de țărnm
într-un val
în mijlocul mării

te admir cu ochii de marmură
și te văd cât ești de frumoasă...

te-am dezamăgit, dar învață și iartă...

Scufund visările în sare

scufund visările în sare
înveșnicind anotimpuri
învârt secundarul în goană
să-mi lege gândul de glezna stângă
s-aud geamătul vântului în timpane

nefiresc de repede-au crăpat zorii
n-apucând să-mi conserv iluziile
grăbită, deschid ușa
în prag șifonată dimineața
îmbrăcată într-o rochie
smălțuită de brumă
încălțată cu opincile toamnei
fardată cu frunze sângerii
a venit să-mi gădile tâmpla

un glas pițigăiat de cocoș
sparge liniștea cerului
îmi scutur ochii
mi-i spăl în negura ceții
îmi iau umbletul
și pornesc într-acolo
unde zâmbetul fulgilor albi
va așterne covoare de tihnă...

Geamătul mării

perdele de fum înfășoară catargul
ruginit de aburii plămânilor mei
ridic obosită privirea
e-albastru de jur-împrejur
îmi caut aorta în provă
și-o găsesc inundată de lacrimi

zorii au crăpat dimineața
trezindu-mă cu soarele
în brațe și stelele nopții
căzute pe podeaua putrezită din lemn

geamătul mării îl aud din adâncuri
galopul furtunii îmi șuieră-n piept
caut resemnată o toamnă
să ruginească stihiiile vremii...

Fatalitate

armele ce-aruncă în aer liniștea
nu-s mașini de război
ci cuvinte
ce mușcă cu viteza luminii
aerul din plămâni
expirându-l pe unicul horn
obosit de rafale de muniții
îngurgitând
glonț după glonț
activând scutul neputinței
violat mișelește
de rânjetul strecurat
printre caninii ghiftuiți
de roiuri de suflete...

A mușcat frigul nopții...

a mușcat frigul nopții
ultima frunză spânzurată-ntr-un plop
pământul albit o adoptă
oferindu-i vitregit adăpost

doldora, butoiul de vin ispitește
ca o cadână la porțile sultanului
miroase-a castane-n cuptorul bunicii
și-a scortșoară-n plăcinta cu mere
a parfum de gutuie-ngălbenită devreme

mișcări agitate de aripi
zvârcolesc
cenușul de plumb al văzduhului
soarele ascuns odihnește...

e rândul zăpezilor să-mprăștie lumină!

DANIEL SASCĂU

*Motto: Istoria unui suflet este egalul
a ceea ce acesta a iubit. Istoria
devenind prin calea sufletului un
instrument de gradare a iubirii...*

Am acceptat străinul ce ți-am devenit;
Știu că îți mai sunt doar
o ploaie tăcută ce te mai mângâie toamna,
doar restul de cer pe acoperiș rămas să îți cânte,
furtuna fără amintiri ce probabil
într-o zi îți va bate în geam.
Sunt în ceea mai mare măsură
ceea ce sunt timpul și spațiul;
Rana neîntreruptă a universului nostru
ce în alergare întinde și străpunge
întregul neatins dintre noi...
Suntem singuri,
între noi doi,
departe...

Când am început să mor pentru prima dată,
gândul mi-a fugit egoist imediat către carne.

Ce păcat de acest trup;
Sângele meu a bătut tot drumul acesta degeaba,
inima mi s-a schilodit în timp căutând cântecul
auzit din cine știe ce alte vieți,
iar pielea mea ce s-a întins numărând
atât de multe anotimpuri și nopți în zadar.
Am murit! Iar tot acest kilometraj s-a oprit
lăsându-mă în urmă ca un autobuz într-o stație.
Fără o rezoluție finală la toată petrecerea
pe care destinul a dat-o în timp
ce carnea pe mine mă tot îngrămădea într-o viață...

Nu au haine cuvintele ce vin la marginea patului,
ele vin să ceară direct din pomul luminii
fructele ce au căzut în păcat.
Sunt cuvinte ce vin din abandonuri mai vechi,
cuvinte ce au reușit să evadeze din trupul
pe care cândva l-ai lăsat la uscat pe plaja unei iubiri;
Scăpate din vaile acelei inimi zdrobite,
aceste cuvinte vin să lumineze la capătul
altor răni materia ce o zdrobești dansând cu atomii.

Mi-am lăsat într-o cameră a inimii tăcerea să plângă,
să exploreze bezmetică peretii acestui interior
și să găsească harta pe care lumina
mi-a tot desenat-o înăuntru.
Aceasta ai înca ceva momentului când
această piramidă din carne va mai fi cuprinsă
doar de nisipuri și pământuri fără voințe.
Să mă obișnuiesc cu el pentru că atât voi mai avea
și puținul sânge ce va încerca
să îmi spargă violent acest trup.
În celalalte două camere, am aruncat flori și semințe,

când va trebui să revin, să fiu în aceeași stare solidă
iar metalul și apa să nu uite de unde cândva am venit.
Într-o singură cameră nu am avut acces,
pe ușa de la intrare scria: " Suflet în probă"

Voi desena în pătrat convingerea ta că eu nu exist,
iar mai apoi cu pătratul
voi înveli singura stea ce te dă nouă frumoasă.

Din ce a mai rămas erotic în curgerea unei ape
voi pune-n oglinzi,
iar pe acoperișuri voi lăsa lumina să înghețe.
Tu să mă aștepți acolo în zăpadă,
profunzimile acoperișului lasă numai
urme de înger pe piele

LIVIA
IOANA
RETEA

Fragment din romanul în lucru „Dincolo de infern”/„Când Dumnezeu tace”-

II. Dorul, crudul ucigaș

Acasă.

Devenise un cuvânt atât de insuportabil!

Cu fiecare an care trecea, „acasă” se transforma în cea mai dureroasă amintire. Bătăile, jignirile și tot ce mi se întâmpla îmi ștergeau din memorie momentele fericite, pe care încercam să le păstrez cu ardoare. Orele petrecute în frig s-au înrădăcinat atât de adânc în mine, încât eram convins de faptul că Gulagul trebuia asociat cu „acasă”.

Îmi era dor. Îmi era dor de acea zi, dinainte de plecarea mea. Nu eram ca oamenii care nu aveau nimic de pierdut. Oricine aude cuvântul „război” se teme întâi de moarte. Mie nu îmi era frică de ideea morții, ci de ce aveam să las în urma ei. Bătălia pe care o duceam înlăuntrul meu mă depărtase de familie înaintea oricărui război.

Cu ani în urmă, într-o Românie definită de incertitudini, mă aflam pe prispa casei și priveam cerul. Niciodată nu fusese mai albastru. Copiii se jucau pe drum, fără griji. Îi vedeam cum alergau în soare, râzând. Îmi doream să fiu lipsit de responsabilitatea pe care o aveam în mână. Voiam să fiu din nou ca ei: inocent, fără habar de greutatea vieții, fără să știu că moartea se prinde ușor de umerii mei fragili și îi sfâșie. Nu e nevoie de o furtună ca viața omului să se schimbe; o picătură de rouă căzută pe fruntea lui este suficientă. Și iată picătura... În dimineața aceea promisem o hârtie care avea puterea să schimbe totul în viața mea: ordinul cu care trebuia să mă prezint în armată. Negru pe alb, era scrisă condamnarea mea la moarte, de care nu aveam cale de scăpare. Mi-am închis ochii și am inspirat aerul, ca pentru ultima oară. În alte zile, florile de tei mă linișteau cu mireasma lor primăvărată. Dar atunci, mă sufocau de fiecare dată când trăgeam aer în piept.

Simțeam vântul șuierând prin toate cotloanele minții mele, iar un frig interior mă acapara.

Auzind ușa din spatele meu scârțâind, m-am întors. Maria plecase din prag, ascunzându-se repede. Nu credea că o voi auzi. Lacrima care i se prelingea pe obrazul trandafiriu m-a lovit până în adâncul sufletului. Văzând că am observat-o, a fugit. M-am ridicat și m-am dus după ea. Era în dormitor, cu fața în perne, plângând amar. Nu am mărturisit nimănui, însă în clipele alea simțeam carnea de pe mine arzând ca un incendiu devastator. Am îngenuncheat și am privit-o cu regret. Mâna ei clorotică se pierdea în atingerea mea aspră. Atunci i-am sărutat-o apăsător, în timp ce suspinele ei intense distrugeau liniștea camerei. S-a ridicat și s-a uitat la mine. Privirea ei m-a ucis. Printre sughițurile de plâns care îi tăiau respirația, îmi tot repeta, ca o nebună care nu mai avea rost pe lume:

— Am încercat, Gheorghe... Am încercat să accept... Să accept! Să accept... că tu vei pleca...

— Nu trebuie să accepți, ci să ai încredere.

— În ce să mă încred?; rostea cuvintele șoptit, fără să se uite la mine. Toți știu cât de crunt e războiul! O să mori și o să rămân singură...

I-am atins obrazii și am știut că indiferent ce avea să mi se întâmple, ocazia de a iubi o femeie atât de frumoasă fusese a mea. Și ce fericire! Că și ea mă iubea, la rândul ei.

— Îți arzi pădurile de jad din ochi când plângi... Îți promit că nu o să mor. O să mă întorc la tine.

Niciodată nu făcusem o promisiune nesigură, în care minciuna era cel mai mare adevăr. Cert era că o liniștisem pe moment.

— Sunt bine, să nu îți stea gândul la mine.

Nu mă gândisem nicicând că fusese posibil să mă fi mințit doar ca să nu mă îngrijorez eu. Cu toate că simțeam că propriile puteri îmi erau atât de instabile, am continuat, știind că îi plăcea mult să îi spun:

— Inima mea e cu tine.

1. Caradașca

(din volumul în pregătire
Întâmplări mărunte)

(Continuare din pag. 1)

Încet, încet, ca și cum s-ar fi ascuns de cineva necunoscut, intră cu spatele sub smocul de iarbă. Din ce în ce mai mult. Abia i se vedeau gămăliile de la antene, pe care încerca să și le ascundă. Am hotărât să-i las libertatea să aleagă. Deși m-am desprins greu, am plecat spre treburile mele, cu promisiunea că mă voi întoarce.

Caradașca mai stătu acolo, un timp, până îi reveni din nou curajul. Puterea de a-și mișca aripile de carton pentru a-și relua zborul.

Am revenit, după cum promiseseam. M-am așezat cât s-a putut de aproape. O urmăream cu o fascinație de felină, gata-gata să-i sar în ajutor, dacă ar fi avut nevoie. Îi observam fiecare mișcare. Fiecare eschivare, până ce o văzui cum își deschide și își închide aripile. O clipă... încă

MARIA SECARĂ

C.N. „Dimitrie Cantemir” Onești,
jud. Bacău

JURNAL

O zi banală de joi. Ploua. Picuri grei de ploaie cădeau sacadat, inundând străzile Parisului. O rafală de vânt, aspră, nervoasă, îmi gădilă fața. Orașul era pustiu. Din când în când se mai ivea o siluetă grăbită, sărind dintr-un taxi în altul. Eu mergeam, mergeam liniștită, fără țintă, doar eu și umbrela mea. (...) Am tras aer în piept. Mirosea a cunoaștere, a înțelepciune, îmbibate cu un iz de ploaie seacă. Am început să analizez. Mirosea a cunoaștere, a înțelepciune, îmbibate cu un iz de ploaie seacă. Am început să analizez.

Cărți mari, cărți mici, cărți groase, cărți subțiri. Privirea mi se aținti, însă, doar pe una. Era o carte din piele, scorjită de vreme, cu pagini gălbejite, penetrate de timp. Pe copertă scria în litere mari de tipar, cusute în material: „Jurnal”. Brusc, mirosul dorului îmi invadează nările, îmi învăluie ființa. Dorul de casă, dorul de scumpa mea România... Am înșfăcat jurnalul, m-am așezat pe bordura trotuarului, păzită de o streășină a vreunei cafenele și am început să mă delectez. În sfârșit, se terminase. Calvarul, oroarea urmau să fie date uitării. Urma normalitatea.

Câștigasem. După atât chin și suferință, câștigasem... Nu am să uit niciodată ziua în care am

una... și luă startul...!

Se ridică de câteva ori în aer, își probă aripile, mișcă piciorușele cu noduri, ca de ață, lăsându-se iar la pământ. Furat de zumzetul alertat de ceva necunoscut, am urmărit-o fascinată de întâmplare, până a dispărut prin aerul incandescent.

În urma ei totul s-a golit... pale de vânt au început să legene frunzele, de parcă, și ele, trezite din amorțeala căldurii, îmi arătau partea cealaltă lucioasă, strălucind de bucurie.

Am înțeles că, Radașca niciodată nu fusese mai fericită ca în ziua aceea! Încercarea disperată prin care trecuse îi dădu mult de gândit. Nerăbdarea o împingea să ajungă la cei care o așteptau, să le povestească ne-maipomenita întâmplare din viața ei.

În timp ce se apropia de casă, tulburată de momentele grele prin care trecuse, își repeta mereu cu reproș:

„Omul pân` nu pătimește, nu se mai înțelepțește!”

aflat că urma să înfrunt moartea, că urma să îi uit urletele malefice, să îi simt coasa cum îmi străpunge sufletul, să îi simt răceala, să îi văd morbida înfățișare... Nu am să uit niciodată suspinul mamei și lacrimile vărsate de scumpa mea soră. Pentru eter-

nitare îmi vor rămâne impregnate în minte teroarea din ochii camarazilor mei și fețele lor palide, implacabile și incapabile de zâmbet. Groaza, spaima, sângele vărsat, viețile pierdute, nu vor putea fi vreodată uitate.

Însă acum știu că nu fuseseră în zadar.

M-am uitat la leguma care ajunsese, ce zăcea în scaunul cu rotile, apoi m-am uitat la mulțimile ce ovaționau, fericite după mult timp de durere și apoi am privit către cer: <<Am făcut o treabă bună, prietene!>>”

Am închis jurnalul. O lacrimă timidă se rostogoli pe coperta înghețată. Eram mândră, mândră să fiu româncă!

